

SCÉNKA: JONÁŠ

OSOBY A OBSAZENÍ:

VYPRAVĚČ
JONÁŠ
ANDĚL
ŘIDIČ AUTOBUSU
CESTUJÍCÍ V AUTOBUSE (alespoň 3)
ŠÉF SPOLČA
SPOLČAŘI (alespoň 2)
REFERÁTNIK
SKEPTIK
AUTOMAT NA BRAMBŮRKY

REKVIZITY:

Židle, autobus, trumpeta a plamenný meč, tabule lokálu „U velryby“, tabulka „Automat na občerstvení“, chipsy, krabička sirek, knížka, divadelní kukátko, (hever)

VÝSTUP 1

Předstoupí vypravěč. Je oblečen v obleku, chová se velice důstojně a upjatě. Měl by ze začátku vzbudit dojem, že to bude vážné představení.

VYPRAVĚČ

Stalo se slovo Hospodinovo k Jonáši, synu Amítajovu: Vstaň, jdi do Ninive a volej o přicházející zkáze, neboť již nemohu mlčet k tomu, co se v tom místě děje. Vypravěč důstojně odejde.

Přichází Jonáš a lehne si. Za chvíli přijde anděl s plamenným mečem a trumpetou.

ANDĚL se postaví nad Jonáše, zatroubí a mocně zvolá
Vzbuď se Jonáši!

Jonáš se převalí na druhý bok.

ANDĚL zatroubí a křikne trochu hlasitěji a méně důstojně
Vzbuď se Jonáši!!!

JONÁŠ si zakryje hlavu rukama
Ještě chvílku, mamí...

Andělovi už zjevně dochází trpělivost, rozhlédne se na obě strany, podívá se tázavě nahoru, pokrčí rameny a pak zalomcuje s Jonášem a popleská ho po tváři.

JONÁŠ zařve a sedne si
Co.. Co... Co se děje?

ANDĚL se dívá upřeně před sebe
Vstávej Jonáši!

JONÁŠ

No jó... Pomalu vstává, pak si s úlekem uvědomí, kdo před ním stojí a kývne hlavou:
Pardon, vašnosti, teda potěš... pozdrav Pánbůh!

ANDĚL

Toto jsou slova Pána vesmíru: Do čtyřiceti dnů sestoupí pohroma z hor do Ninive a způsobí zmatek, děs a běs, až nezůstane kámen na kameni, cihla na cihle, tvárnice na tvárnici. Lidé budou bez cíle pobíhat a nikdo si nebude vědět ani rady, ani pomoci. Zjeví se dav a stovky cizinců se budou ptát na cestu... Tak praví Pán vesmíru.

JONÁŠ uctivě

Teda při vši úctě... Co já s tím? Vždyť já ty lidi skoro ani neznám.

ANDĚL

Ty jsi byl vybrán, abys tu zprávu zvěstoval v Ninive. Tak pravil Pán vesmíru. Jdi a hlásej zprávu Ninive.

JONÁŠ

A je to nutný? Jseš si jistej, že jsi se nespletl? Nemá to bejt nákej jinej Jonáš? Třeba ten od sousedů?

ANDĚL

Jsi Jonáš Amítajův, prorok?

JONÁŠ

To jsem, ale nejsem školenej prorok. Řemeslo jsem zdědil po dědečkovi. Ještě nemám žádnou praxi.

ANDĚL

Jsi prorok. Jdi hlásat, co jsem ti řekl. Sbohem.

Důstojně odejde.

JONÁŠ se dívá za ním

Tobě se to řekne, jdi a hlásej! Copak vím jak? Ještě si uříznu ostudu... Přijdu tam a řeknu jim, že se na ně žene... tento... pohroma, a oni se mi vysmějou. A pak, kdo ví, jestli vůbec přijde? Andělé sice musej říkat pravdu... ale byl to anděl?

(Vítězoslavně) **Aha! Žádnej průkaz mi neukázal! To mám věřit prvnímu andělovi, na kterýho narazím, jen proto, že má hořící klacek, trumpetu a křídla? Ale ten klacek nevypadal moc pěkně, radši se zdejchnu, než přijde zas.**

Odejde

VÝSTUP 2

Ozve se zvuk přijíždějícího autobusu. Přijde řidič s cestujícími. Každý si nese židli, řidič i volant. Když se všichni usadí, ozve se zvuk otvírání autobusových dveří.

1. CESTUJÍCÍ

Šéfe, proč zastavujete? Vždyť tady nikdo nestojí!

ŘIDIČ

Je tady zastávka? Je. Tak tady stát musím.

Přiběhne zadýchaný Jonáš a řidič se podívá vítězoslavně dozadu.

JONÁŠ

Hej, počkejte na mě!

ŘIDIČ na Jonáše

Tak kampak to bude, mladej pane?

JONÁŠ

A kam jedete?

ŘIDIČ

To si děláš legraci?

JONÁŠ rozpačitě

Ne, já... jen si teď nějak nemůžu vzpomenout... do prčic...

ŘIDIČ ho přeruší

No vidíte, že jste si vzpomněl. Takže jednou Prčice pod Medníkem, Česká Republika. To je tedy pěkně daleko!

JONÁŠ

Musím odsud vypadnout, to vás musí napadnout, kdybyste zažil to, co já..

ŘIDIČ: **Dobře, dobře.** Nastavuje strojek. **Student?**

JONÁŠ

Ne, prorok.

ŘIDIČ

Tak to máme za polovic. (Vytiskne jízdenku.) **Prosil bych čtyřicet šekelů.**

Jonáš zaplatí a jde si sednout. Řidič nastartuje a všichni jedou. Po chvíli řidič prudce dupne na brzdu a všichni se

prudce předkloní.

CESTUJÍCÍ (všichni)

Co se děje? Seš slepej? Kape ti na maják? Kdo ti dal řidičák? Jezdíš jak poslanec s imunitou. atd.

ŘIDIČ

Tak se podívejte dopředu. No podívejte se!

1. CESTUJÍCÍ koukne mu přes rameno

Fakt! Ty brďo – velbloud jako prase, nataženej přes celou silnici. To bych z toho dostal skoro zimnici.

Známky zděšení po celém autobuse, jen Jonáš se krčí na svém sedadle.

CESTUJÍCÍ zděšeně šeptají

Velbloud jako prase – co budeme dělat, jak to projedeme?

ŘIDIČ rozzlobeně

Přes velbloudy nejezdím, to nás neučili, No, co se dá dělat. Pojedeme objížd'kou... Točí volantem.

Cestující se pomalu uklidňují a autobus jede dál. Za chvíli ale zase zastaví.

1. CESTUJÍCÍ

Co je zase?

ŘIDIČ dozadu

Ále, zase nějaká bouračka. Ty mladý jezďej jak blázní. Nerozhlíže se napravo nalevo a než se nadějou, bum bác a krev teče z kolenou..

Všichni cestující se vykloní a dívají se dopředu.

2. CESTUJÍCÍ

A kterej za to může?

ŘIDIČ

Já bych řek, že ten na trojkolce do toho na koloběžce strčil.

1. CESTUJÍCÍ

To je hrozný, co už si dneska ty děti nedovolí!

Čekání, pak opět rozjezd. Autobus už potřetí zastavuje. Zkouší se rozjet, túruje to, nic nepomáhá.

Řidič jen vztekle vyběhne ven.

CESTUJÍCÍ

Co se děje?

ŘIDIČ

Někdo tady vyhodil na zem žvejkačku.

1. CESTUJÍCÍ

No a?

ŘIDIČ

Jsme přilepený! Chvíli to potrvá, než to heverem odtrhnu! Jde s heverem odstraňovat závadu.

1. CESTUJÍCÍ

Mně se to nezdá. Podívejte, já jezdím autobusem už leta a ještě se mi nic takovýho nestalo.

2. CESTUJÍCÍ

No jo, je to divný, žvýkačka je sice nepříjemná, ale že by zastavila autobus? To by musel bejt pěknej hnus...Spíš jako by nám něco bránilo...

1. CESTUJÍCÍ

A co jako myslíte?

2. CESTUJÍCÍ kývne hlavou nahoru a jevištně šeptne

Třeba někdo vejš...

Jonáš se krčí na sedadle.

1. CESTUJÍCÍ podívá se nahoru
Supí? Orlí? Káňata? Už mám plný kařata! (ironicky)

2. CESTUJÍCÍ
Ale néé, já myslím (znovu naznačí pohyb hlavou nahoru) **ještě vejš.**

1. CESTUJÍCÍ
Kosmonauti? Že by Jurij Gagarin nebo ten Čech Remek?

2. CESTUJÍCÍ
Néé. Já myslím (naznačí svatozář, sepnuté ruce a pohled ve „zbožném“ úhlu).

1. CESTUJÍCÍ
Jó ten... A proč myslíte?

2. CESTUJÍCÍ
Třeba ani nechce, abychom dojeli... Nebo třeba aby nedojel někdo z nás.

1. CESTUJÍCÍ
Mně se ten se sluchátkama hned nezdál...

3. CESTUJÍCÍ sundá sluchátka
Cože? To mluvíte o mně?

1. CESTUJÍCÍ lekne se a obrátí
To já jen tak přemejšlel nahlas.

2. CESTUJÍCÍ
A co ta vzádu? (Pokývne hlavou) **Ta taky vypadá nějak divně.**

1. CESTUJÍCÍ
Copak o to, divnejch lidí je tady dost... (Rozhlíží se po divácích)

2. CESTUJÍCÍ
A co tamten? (Ukáže na Jonáše) **Je furt skrčenej, s nikým nemluví... Vypadá jak pokakanej.**

1. CESTUJÍCÍ
Ale jak teda poznáme toho pravýho?

2. CESTUJÍCÍ nesměle
Třeba by šlo losovat. Jako v Sazce milý brachu, můžeš tam vyhrát spoustu prachů!

1. CESTUJÍCÍ
To je skvělej nápad. Akorát místo prachu vyhodíme některýho „bráchu“ (Otočí se na ostatní) **Slyšeli jste ho? Tady kamarád má zjevení, že tady jeden z nás nemá bejt, a proto pořád stojíme. Takže budem losovat, kdo za to vlastně může.**

3. CESTUJÍCÍ
Zjevení? A Máte to často? Já ještě žádné zjevení neviděl...

2. CESTUJÍCÍ skromně
No, to já jen tak... občas, z dlouhý chvíle...

1. CESTUJÍCÍ vytáhne krabičku sirek
Tak to rozlosujem – jediný sirce ulomím hlavičku a kdo si ji vytáhne, ten to je.
Připraví sirky a obchází cestující. Každá si vytáhne. nakonec dojde k Jonášovi, který předstírá, že spí.

1. CESTUJÍCÍ
Hej, mladej, vstávej. Losujem!

JONÁŠ
Hele kámo, já losovat nebudu, nechci padnout na hubu.

3. CESTUJÍCÍ
Ale jen losuj, losuj, protoku, ať přidáme do kroku. Pořád jenom stojíme nebo na místě se točíme.

Jonáš si nakonec musí vytáhnout sirku. Nejdřív ji nechce ukázat, ale ostatní ho přinutí.

2. CESTUJÍCÍ
To je on!

1. CESTUJÍCÍ jako při výslechu
Odkud seš, kam jedeš a jak se jmenovala tvoje babička za svobodna?

JONÁŠ je z toho úplně perplex a tak jen blekotá
Já, já, já nevěděl, že je to faktickej anděl! Vědět, že je opravdovej, tak tam du, ale takhle...

1. CESTUJÍCÍ zamyšleně
Tak anděl říkáš? A co ti povídal?

JONÁŠ uklidňuje se
No že mám jít do Ninive... a tam kázat a tak... a já si řek, že to stejně není žádněj anděl, protože na mě dojem s nějakým hořícím klackem neudělá...

1. CESTUJÍCÍ
Tak to mám teda pro tebe důležitou novinu, chlapče. Ten anděl byl opravdovej. Ale co teď s tebou? Takhle pod Medník nedojedeme!

JONÁŠ váhavě
No tak já si vystoupím, třeba na další zastávce...

3. CESTUJÍCÍ
Tak to zase ne! Kdoví, jestli se na ní s tebou vůbec dostanem! Když vystoupit, tak hned.

2. CESTUJÍCÍ
Pane řidiči, tenhle za to může. Že se vlečem jako z kůže... svlečení. (Ukazuje na Jonáše)

JONÁŠ
Ale já jsem prorok!

ŘIDIČ
A já Mikuláš! Prorok neprorok, jízdní řád je jízdní řád a tys ho pěkně naboural. Už jsem se dlouho takto necoural. Tak okamžitě ven proroku, už chci přidat do kroku.

Řidič Jonáše oficiálně vyhodí. Ostatní vezmou židle a autobus „odjede“. Jonáš leží na zemi a za ním se objeví vývěsní štít baru „U velryby“.

SCÉNA 3

JONÁŠ se chvíli dívá nechápavě za autobusem
Tak on to byl opravdovej anděl? Hmm... A kde je teď? (Rozhlíží se). No tak co, když už jsem tady, skočím si zaplavat.

Když plave, najednou ho pozře velká ryba, Jonáš je v rybě.

VYPRAVĚČ vystoupí a čte, opět zcela vážně a seriózně
Tak velryba pozřela Jonáše a on zůstal v jejích útrobách tři dny a tři noci.
Z ryby se modlí, mluví s Bohem.

JONÁŠ
Ó Bože, to je ale puch, já bych tak chtěl vzduch. Ale vím za co to je – za moji neposlušnost, bo jsem ti nevěřil. Tak za to teď tady musím čichat ty žaludeční šťávy. To raděj kdyby na mě spadl kámen, to by hned bylo se mou ámen. Ty mě můžeš zničit jako nic, ale prosím, odpusť, já chci víc Dej mi ještě druhou šanci, nechci umřít v žaludku, nechci dostat na budku!

VYPRAVĚČ
Bůh Jonáše slyšel a zasáhl, ze smradu ho vytáh. Jonáš byl pryč ze smradu a měl dobrou náladu. Přímým krokem si to míří do Ninive.

VÝSTUP 4

Scéna z ninivského spolča. NA scénu postupně přicházejí spolčaři a dávají zřetelně najevo, co si pod pojmem „spolčo“ představují. Šéf si přihýbá z lahve a pokouje, dva se baví o ukradených počítačových programech a jedí chipsy nebo něco podobného.

ŠÉF povstane a třikrát tleskne

Tímto považuji naše setkání za zahájené.

Sedne si. Navenek se nic nezmění, jen jeden z přítomných se zvedne a začne předčítat.

Jonáš nesměle přijde na scénu.

JONÁŠ k sobě

Slyšte, ještě čtyřicet dní! Ještě čtyřicet dní! Slyšte, slyšte, ještě čtyřicet dní! A pak vám Bůh ukáže a každý se se zlou potáže, pokud nebudete litovat toho, co jste páchali.

Pak Jonáš přichází ke „spolču“ (bývalí cestující).

JONÁŠ

Slyšte, ještě čtyřicet dní! Ještě čtyřicet dní! Slyšte, slyšte, ještě čtyřicet dní!

ŠÉF

Co bude za čtyřicet dní?

JONÁŠ se postaví před šéfa

A pak vám Bůh ukáže a každý se se zlou potáže, pokud nebudete litovat toho, co jste páchali. Za čtyřicet dní přijde na toto společenství zkáza shůry – Hospodin Bůh na vás pošle můry, stvůry. Tak mluví hlas shůry. (Otočí se na ostatní.) Přihrnou se davy cizinců a jako kobytky vás připraví o brambůrky i o klid.

SKEPTIK

Pěkně kecáš Jonáš, nemáš nic lepšího na práci?

JONÁŠ

Nekecám! Řekl mi to anděl. Zjevil se mi s mečem a s trubkou!

SKEPTIK

Myslíš ty vůbec svou budkou? Kdo kdy viděl anděla?

JONÁŠ

Já ho viděl chlapíku, nechtěj ho mít na triku!

SKEPTIK pochybovačně

Tím bych si zase nebyl tak jistej...

JONÁŠ ztratí trpělivost

Viděl jsem ho a basta! A vám je to stejně na houby, protože na vás ta pohroma stejně přijde. (Ukáže nahoru) On vás vidí, jak to tady vedete od deseti k pěti a on (ukáže zase nahoru) vám to spočítá, uvidíte! Čau (Rozlíceně odejde.)

Šum ve spolču

ŠÉF rozpačitě

Znáte ho někdo? (Nikdo) Takovej blázen...

SKEPTIK

Vždyť nás ani nezná! Co nám má co povídat? „Kdoví, kdy ho pustili z Bohnic“

SPOLČAŘ 1 tiše

Co když má ale pravdu?

SKEPTIK

Ten šašek?

SPOLČAŘ 1

Vždyť jsme nikoho nezabili, nekra...dem... (zadrhne se)

ŠÉF

Třeba má ten člověk pravdu, třeba si nedělal srandu. Pokud to tak fakt má být, pak se radím pomodlit. Kdesi jsem slyšel že nějaké pokání ...

SPOLČAŘ 1

Co je to pokání?

ŠÉF tónem, jako kdyby považoval neznalost tohoto pojmu za neuvěřitelnou ostudu

Pokání, pokání... (Zarazí se.) **Já nevím.**

SKEPTIK

Tak se podíváme do slovníku, co jsme dostali k Vánocům od faráře. Kde je?

ŠÉF

Tam v tom binci. (Ukáže do rohu.)

SKEPTIK dojde si pro slovník, chvíli listuje, pak čte:

Pokora... pokleknout... pokání. tady to je. Změna smýšlení, napravení hříšných skutků.

ŠÉF

Tak to prubnem, kamarádi, zdalipak to funguje. Chce to změnu, od základů, uklid'te tady tu haldu!!! (Ukáže na chlast...)

spolčař1 začne balit jídlo a láhve

Končíme. Vrátime flašky a budeme mít na Charitu.

Všichni se zvednou a odejdou.

VÝSTUP 4

VYPRAVĚČ

A dny ubíhaly... První... druhý... třetí..... čtyřicátý. (Do počítání hraje dramatická hudba.)

Jonáš přijde na uvolněnou scénu a jako by hledal místo. Na scéně stojí herec – automat na chipsy a kolu s cedulí na krku.

JONÁŠ dívá se směrem , kam odešli spolčaři

Tady? Ne, tady? Á, tady! (Sedne si vedle automatu a vytáhne divadelní kukátko.) **Tady bude skvělej výhled!**

(Podívá se na hodinky.) **A za pár minut to bude! Ninive padne! Už se těším pane, až s těmi burany a nevěrochy, co mi nesahají ani po kotníky, zatočíš. Ale chtělo by to něco k zakousnutí...** (Všimne si automatu, přistoupí k němu a hledá drobné. Dá mu je do ruky a automat mu vydá pytlík buráků. Sedne si a pochutnává si na burácích.)

Tak ještě... (kontroluje hodinky) **...ještě půl minuty, dvacet, deset...** (postaví se) **pět, čtyři, tři, dva, jedna, teď...**

(Překvapeně kontroluje hodinky.) **Jak to? Co se děje? Kde jsou ty hrůzy?** (Nahoru) **Hej! Kde jsou ty hrůzy?**

Tady dole to nefunguje! Nic hrozného se tam neděje! (Ještě chvíli kouká) **Já věděl, že to tak dopadne. Proto jsem utek. Prosím, tomu se říká spravedlnost.** (Podívá se dalekohledem.) **Ani skřivenej vlásek! To by se na to jeden vykašlal!**

(Otočí se k automatu a dá mu do ruky pár drobných.)

AUTOMAT jednotvárně

Jsem mimo provoz. Porucha. Jsem mimo provoz. Pooorrruuuch...a... (Ztuhne.)

JONÁŠ

To snad už není možný. Nic nefunguje – to je jako naschvál. Proč tady vůbec žít? (Nahoru) Slyšíš? Proč se tady mám ještě plácát a zkázu lidem hlásat? Vem mě radši pryč z tohoto světa!

ANDĚL zatroubí a vstoupí

Tobě je líto automatu, s kterým jsi neměl práci, jemuž jsi nedal vznik; přes noc ho namontovali, přes noc se porouchal.

A mně by nemělo být líto Ninive, toho místa, v němž je tolik lidí, kteří nedovedou rozeznat levici od pravice, a v němž je i tolik dobytka?

KONEC